

KINH 1338. BÁT-ĐÀM-MA¹

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tỳ-kheo du hành trong nhân gian, nghỉ lại trong một khu rừng. Tỳ-kheo này bị bệnh mắt, vâng lời thầy thuốc dạy phải ngửi hoa bát-đàm-ma. Sau khi Tỳ-kheo kia nhận lời dạy của thầy rồi, liền đến bờ ao hoa bát-đàm-ma, ngồi theo chiều gió bên bờ ao và theo gió mà ngửi hương. Khi đó có vị Thiên thần chủ hồ này nói với Tỳ-kheo:

“Vì sao ngài trộm hoa? Ngài nay là giặc trộm hương!”

Bấy giờ, Tỳ-kheo nói kệ đáp:

*Không phá cũng không đoạt,
Đứng xa ngửi hương bay.
Tại sao nay ông nói,
Ta là giặc trộm hương?*

Lúc ấy, Thiên thần nói kệ:

*Không xin mà tự lấy,
Thế gian gọi là giặc.
Ông, nay người không cho,
Mà tự đến ngửi lấy;
Thì thế gian gọi là,
Giặc trộm hương thật sự.*

Lúc đó có một người nhổ ngó sen kia, vác cả đi. Bấy giờ Tỳ-kheo nói kệ cho Thiên thần kia:

*Hiện tại, như người kia,
Bẻ gãy phân-đà-lợi,
Nhổ rễ vác cả đi,
Mới là người gian xảo.
Vì sao ông không ngăn,
Mà nói ta trộm hương?*

Lúc ấy, Thiên thần kia nói kệ đáp:

¹. S. 9. 14. Padumapuppha; N^o100(358).

*Người gian xảo cuồng loạn,
Giống như áo nhũ mầu;
Đủ thiếu gì nói thêm!²
Nên mới nói cùng ngài.
Ca-sa, không thấy bẩn,
Áo đen, mực chẳng dơ.
Người hung ác gian xảo,
Thế gian không nói tới.
Chân ruồi dơ lụa trắng;
Kẻ sáng, thấy vết nhỏ.
Như mực dính hạt châu,
Tuy nhỏ nhưng thấy hết.
Thường theo kia cầu tịnh,
Không kết, lia phiền nã,
Ác tuy như lông tóc,
Người thấy như thái sơn.*

Lúc ấy, Tỳ-kheo kia lại nói kệ:

*Nói hay thay! Hay thay!
Dùng nghĩa an ủi tôi.
Ông hãy thương vì tôi,
Luôn luôn nói kệ này.*

Lúc ấy, Thiên thần kia lại nói kệ:

*Tôi chẳng phải nô lệ
Ngài mua, hay người cho;
Làm sao luôn theo ngài,
Lúc nào cũng nhắc nhở?
Nay ngài nên tự biết,
Mọi việc lợi ích kia.*

Sau khi Thiên thần kia nói rồi, Tỳ-kheo này nghe những gì người

². N^o100(358): “Như bà mẹ cho con bú, mặc chiếc áo đen, tuy bị dính nước giải, cũng chẳng thấy xấu hổ gì”. Pāli: ākiṇṇaluddo puriso, dhāticelaṃvā makkhito, tasmim me vacanaṃ natthi, hạng người hung bạo, dơ bẩn như chiếc áo của bà vú; tôi không nói đến hạng người ấy.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ấy nói, hoan hỷ, tùy hỷ từ chỗ ngồi đứng dậy ra về, một mình nơi chỗ thanh vắng, chuyên tinh tư duy, đoạn các phiền não, đắc A-la-hán.

M